

KWARTAALBLAD DE SEIZOENEN

Wien!

de zomer

// BLZ 02 // SEIZOENTJE VOOR...
GUY VAN BRONLAAK

// BLZ 04 // ONDER VIER OGEN
GESPREK OVER BROERS

// BLZ 09 // LEKKER OP LOCATIE
TIJDENS DE CORONA-TIJD

jaargang 3 // editie 4 // augustus 2020

 DeSeizoenen

Seizoentje voor...

Guy

Guy is 49 jaar en woont sinds 1992 op Bronlaak. De ouders van Guy wonen in Maastricht en zijn zus Véronique woont met haar vriend en dochters in Utrecht. De ene keer bezoekt Guy zijn familie in Maastricht en de andere keer gaat hij naar Utrecht. In de herfstvakantie gaat hij met de hele familie naar Zuid-Limburg op vakantie bij een boerderij waar ze al 30 jaar komen. Guy werkt bij de Bosgroep en dat doet hij met heel veel plezier! Hij heeft van zijn hobby zijn werk gemaakt. Verder luistert Guy graag muziek, kleurt hij mandala's, maakt hij graag met strijkkralen iets moois, fietst hij graag en rijdt hij paard! Hij probeert dan ook om elk jaar op paardijkamp te gaan. Guy is de Corona-tijd goed doorgekomen. Mede dankzij zijn medebewoners en de fijne begeleiders van zijn huis Cassiopeia. Elke ochtend werd er een flinke wandeling gemaakt. Guy belde vaker met zijn ouders en kreeg veel post van vrienden en familie. Tijdens deze periode heeft Guy er ook een nieuwe hobby bij gekregen; het bakken van taarten en brownies!

Bijzonder en antroposofisch

DESEIZOENEN BESTAAT UIT WOON- EN WERKGEMEENSCHAPPEN VOOR VOLWASSENEN MET EEN VERSTANDELIJKE BEPERKING, MEERVOUDIGE BEPERKING EN/OF GEDRAGSPROBLEMATIEK.

Onze missie

DeSeizoenen bestaat uit woon- en werkgemeenschappen voor volwassenen met een verstandelijke beperking, meervoudige beperking en/of gedragsproblematiek. In onze woon- en werkgemeenschappen ondersteunen wij het samen-wonen, samen-werken en samen-leven. Op basis van onze antroposofische mensvisie willen wij sociale verbanden scheppen die het welzijn en de ontwikkeling van cliënten en medewerkers bevorderen. Hiertoe behoren medecliënten, medewerkers, familie en vrienden, maatschappelijke omgeving en vrijwilligers. Wij geloven dat elk mens unieke mogelijkheden en talenten heeft, ondanks een verstandelijke of fysieke beperking. De waarden gelijkwaardigheid, dienstbaarheid en tegenwoordigheid van geest dragen wij uit in onze begeleiding en ondersteuning.

Werken bij DeSeizoenen

Op onze locaties zijn we doorlopend op zoek naar goede medewerkers. Dat is op dit moment niet alleen bij onze organisatie zo, maar bij alle zorgorganisaties. Maar wat is er nu anders aan werken bij DeSeizoenen?

DeSeizoenen is een bijzondere organisatie. We werken vanuit een antroposofische mensvisie. Veel mensen vinden dat vaak zweverig of oubollig klinken, maar dat is het niet. De visie van DeSeizoenen is eigenlijk heel eigentijds. Het gaat uit van duurzaamheid en levenskwaliteit. Waarden die in de huidige maatschappij steeds meer gewaardeerd worden. Ook bijvoorbeeld de Vrije Scholen, de Triodos Bank en de Biologisch Dynamische landbouw en veeteelt komen voort uit de antroposofie.

Wat we vaak van mensen horen die bij ons komen werken is dat het bij ons écht om de mensen draait. En dat is waarom je ooit in de zorg bent gegaan, toch?

Als je bij ons in dienst komt word je de eerste periode begeleid. Want we willen graag dat je je thuis voelt en onze visie op zorg gaan omarmen. Je maakt dus kennis met de antroposofische zorg en de methodiek waar we mee werken.

Interesse?

Lees dit hele magazine eens door om meer te weten te komen over DeSeizoenen. En zit er een locatie van DeSeizoenen in jouw omgeving en zou je graag eens kennis maken? Bezoek ons dan gewoon eens. We ontmoeten je graag!

Colofon

Redactie & inhoud:
Marjon Minten
Concept, ontwerp & opmaak:
Studio Spinazie, Venray
Fotografie:

Stefan Koopmans (pagina 1, 4 en 5)
Lieve Jansen. (pagina 6)
Verder: dank aan iedereen die de afgelopen
tijd deze mooie foto's heeft gemaakt!

Oplage:
650 stuks

De Corisberg
Hoeve: Corisbergweg 1
6416 HJ Heerlen
Villa Terwinselen: Mariastraat 2
6467 EG Kerkrade
045 - 5412 451

Elivagar
Koppelstraat 19
6088 EM Roggel
0475 - 390 520

Eindhoven
Gennepweg 169
5644 RS Eindhoven
0485 - 388 900

Bronlaak
Bronlaak
Gemertseweg 36
5841 CE Oploo
0485 - 388 900

Verdandi
De Groote Modderkolk
Vrijenbergweg 24a
7371 AA Loenen (Gld)
Woongemeenschap Helios
Loverendale 10
7207 PG Zutphen
06 5773 5531

Overkempe
Koekoeksweg 100
8121 CS Olst
0570 - 568 600

EN TOEN WAS HET CORONA-VIRUS DAAR. EEN ONGEWONE EN VERWARRENDE TIJD. ER WERDEN DIVERSE MAATREGELEN GENOMEN OM VERSPREIDING VAN HET CORONA-VIRUS TE VOORKOMEN.

VIER DE VOORDELEN

De werkgebieden werden gesloten, werkbegeleiders werkten mee op de woonhuizen, vrijetijdsactiviteiten werden stopgezet, het gezamenlijke culturele leven moest een andere invulling krijgen, ouders en verwanten konden niet meer op bezoek, vergaderingen vonden niet meer plaats.

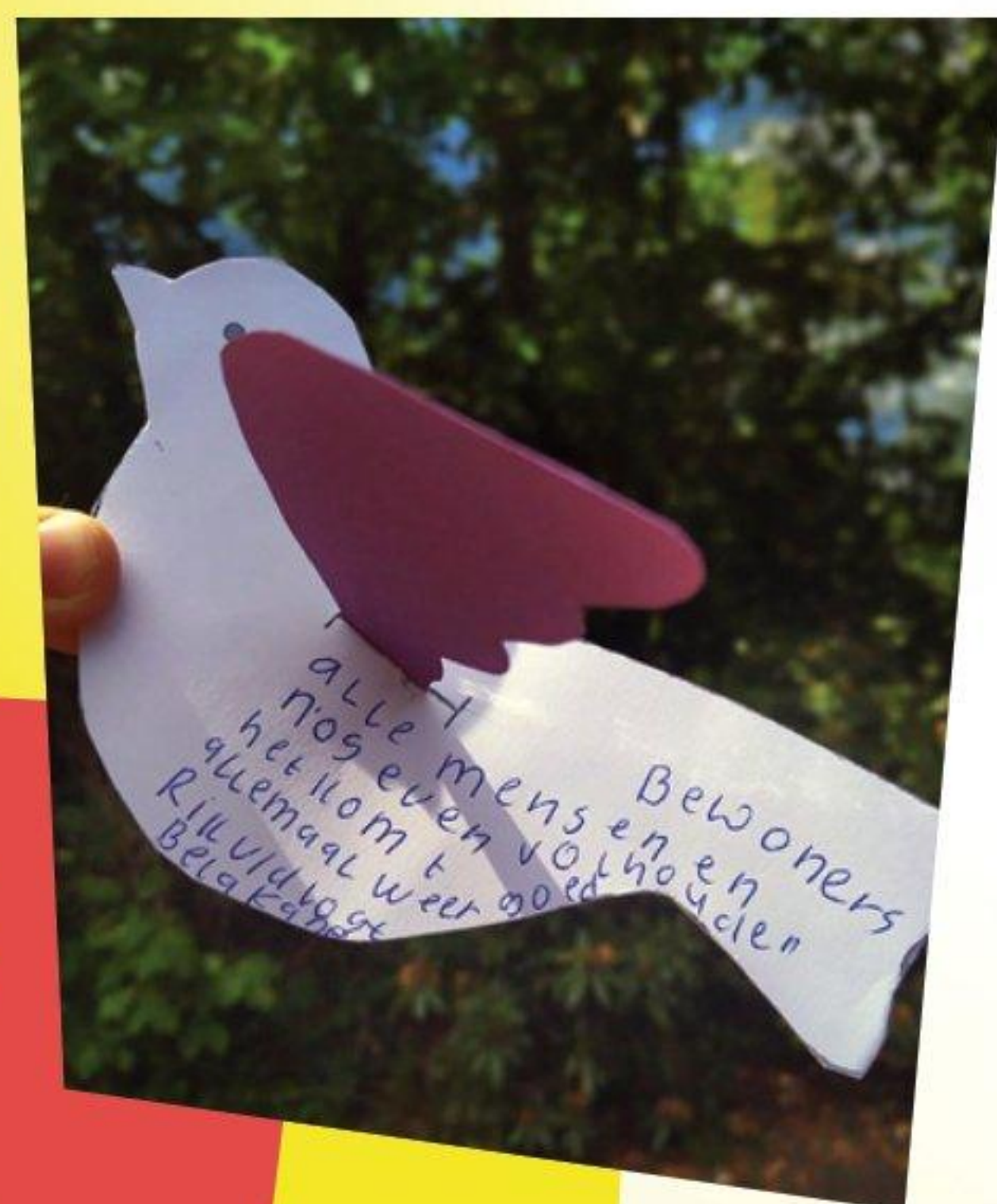
Dat had een forse impact op het leven in onze woon- en werkgemeenschappen. Wij weten hoe belangrijk dagelijkse ritmes en vaste activiteiten voor veel cliënten zijn. Deze maken onlosmakelijk deel uit van onze zorgvisie. Dat betekende een grote uitdaging om met elkaar een nieuwe balans te vinden in het vormgeven van een dagprogramma voor de bewoners, terwijl vertrouwde activiteiten niet meer doorgingen. Op de locaties werden hiervoor allerlei creatieve ideeën bedacht. In dit magazine Vier lees je daar meer over.

De continuïteit van de zorg voor alle bewoners heeft steeds voorop gestaan. We wilden de gezondheidsrisico's voor bewoners en medewerkers zoveel mogelijk beperken. Dat had resultaat, want er zijn weinig bewoners en medewerkers ziek geweest en over het algemeen herstelde iedereen ook weer goed.

Op dit moment worden steeds meer stappen gezet om het gewone ritme weer op te kunnen pakken. Hierbij willen wij niet de term 'oude ritme' gebruiken. We hebben namelijk ook nieuwe ontdekkingen gedaan in het vormgeven van de dag, die mogelijk ook langer behouden kunnen blijven. Uit het doorbreken van de dagelijkse routine kunnen dus ook vernieuwingen voortkomen.

We blijven echter oplettendheid en gezamenlijke verantwoordelijkheid vragen in het belang van de gezondheid van bewoners en medewerkers. Met de ervaring van de afgelopen tijd hebben we hier alle vertrouwen in!

Voor alle mensen binnen onze gemeenschap: We hebben groot respect en waardering voor alle mensen die ondanks de moeilijke omstandigheden met rust en vertrouwen, lichtheid en warmte de zorg bleven voortzetten.

Bedankt!

// DOOR MERLIJN TROUW
ALGEMEEN DIRECTEUR DESEIZOENEN

Eigen en gemeenschappelijk

De coronacrisis heeft de afgelopen maanden veel van ieder van ons gevraagd; van bewoners, ouders/verwanten en medewerkers. Nu de verspreiding van het virus is geluwd en de getroffen maatregelen steeds verder versoepeld worden, kunnen we in dit nummer van Vier terugblikken en de ervaringen met elkaar delen. Het was een intensieve periode. Een periode van lastige situaties en soms ook uitzichtloosheid. Wat gaat dit virus, dat het hele dagelijkse leven op z'n kop zet, betekenen? Hoe lang gaat dit nog duren? Wanneer wordt het weer 'gewoon'? Hoe groot is de kans dat ik besmet word? En hoe ziek word ik dan? Deze vragen roepen onzekerheid en onrust op. Tegelijkertijd heb ik ook heel veel creativiteit en energie gezien om er in deze onbekende situatie het beste van te maken. Begeleiders op woonhuizen die samen met werkleiders steeds weer een zinvol dagprogramma wisten te organiseren. Leidinggevend en orthopedagogen die ondanks de strenge maatregelen vindingrijk waren om ontmoetingsmomenten te realiseren.

Ik ontmoette bewoners die zich soms wanhopig afvroegen wanneer zij weer mochten paardrijden, wanneer zij hun vriendje in het dorp weer mochten zien, waarom ze niet meer met de scooter van het terrein af mochten. Maar ik ontving ook berichten van zowel ouders als begeleiders dat het met die en die bewoner nu juist zo verrassend goed ging. Dat er veel minder onrust en stress was. Dat we wellicht voor sommige bewoners normaalgesproken misschien wel te veel willen. Dat het al jaar en dag gehanteerde dagprogramma niet ritmisch meer blijkt te ademen, maar eerder een stressvolle maat is geworden. En verrassend genoeg kreeg ik ook regelmatig te horen dat, hoewel de locaties 'op slot' zaten, (verdere) familieleden nog nooit zo betrokken waren geweest bij hun verwant. Veelvuldig werden er foto's en filmpjes uitgewisseld en werden er videogesprekken gehouden.

Zo heeft ieder van ons deze coronacrisis vanuit zijn eigen perspectief beleefd. Waar voor de ene ouder/verwant de afspraken over bezoek veel te streng waren ('ik heb mijn kind al weken niet meer gezien'), was de andere ouder/verwant heel kritisch dat we te veel bezoekers toelieten ('mijn kind loopt hierdoor gevaar'). Maar het algemene beeld ademt rust, vertrouwen en gezamenlijkheid uit. Ondanks de ligging van sommige van onze locaties in regio's met hoge besmettingspercentages, zijn maar heel weinig bewoners en medewerkers geïnfecteerd geraakt en is het beloop van de ziekte over het algemeen mild geweest. Ik ben er van overtuigd dat het gezonde leven in onze instellingen hieraan bijgedragen heeft. Evenals de grondhouding van veel medewerkers en ouders/verwanten om zowel onderling als samen er voor de bewoners te willen staan.

perspectief

Zo heeft naast het – terechte – eigen perspectief ook een gemeenschappelijk ‘grond’ ons in de afgelopen periode gedragen. Voor mij hield dit onder meer in dat wij een hecht ‘corona-overleg’ hebben georganiseerd van locatiemanagers, arts, (beleidsmatige) ondersteuning en directie. In het begin spraken wij elkaar drie keer in de week, weliswaar via beeldbellen, om de stand van zaken door te nemen, elkaar te bevragen en gezamenlijke maatregelen te treffen. Hierbij hebben wij steeds een balans gehanteerd tussen het gemeenschappelijke beleid en kaders en de lokale uitwerking, die dan ook weer ruimte gaf voor maatwerk op cliëntniveau op locatie. Toen het weer enigszins mogelijk was, hebben we een bredere gezamenlijke bijeenkomst gehouden om meer beschouwend met elkaar te spreken over hoe we naar dit virus kunnen kijken en hoe wij ons hiertoe kunnen verhouden. Dat heeft verbindend en versterkend gewerkt.

Vanzelfsprekend is dit gezamenlijke gesprek – juist vanwege de coronamaatregelen - (nog) niet met iedereen mogelijk geweest. En is het onvermijdelijk zo dat sommige medewerkers of ouders juist communicatie en hiermee handelingsperspectief gemist hebben. Het is voor mij echter wel een beeld van hoe belangrijk het is dat ieder die deel uitmaakt van onze woon- en werkgemeenschappen zijn/haar eigen perspectief kan inbrengen en hierop bevraagd wordt en dat, met respect voor verschillende rollen en verantwoordelijkheden, er gezamenlijke ‘sociale humus’ opgebouwd kan worden. Niet alleen voor de huidige (en mogelijk weer nieuwe) coronaperiode, maar ook in algemene zin.

Zoals bekend vertrek ik deze zomer bij DeSeizoenen. Ik wens DeSeizoenen toe dat de betrokkenen met individuele gezichtspunten, wensen en belangen en gemeenschappelijke uitgangspunten en doelstellingen steeds weer in gesprek met elkaar kunnen blijven.

Het gaat jullie goed!

Een 'neusje' van Bas

// DEZE KEER GEEN INTERVIEW, MAAR TOCH EEN MOOIE 'ONDER VIER OGEN'. COEN COREMANS, BROER VAN BAS (43 JAAR, BEWONER VAN DE KARDEIS EN WERKZAAM BIJ PAPYRUS OP BRONLAAK), SCHREEF EEN MOOI STUK OVER DE BAND MET ZIJN BROER.

Ik ben Coen Coremans (39 jaar), na Bram (45 jaar) en Bas de jongste uit een gezin van 3 broers. Momenteel ben ik met mijn gezin (vrouw en 2 dochters van 4 en 2 jaar jong), vanwege werk, woonachtig in La Reunion, een Frans tropisch eiland in de Indische Oceaan. Momenteel zie ik Bas helaas maar een aantal keer per jaar als ik in Nederland ben of sporadisch via Facetime, maar dat verloopt niet altijd makkelijk. Bas is vanaf zijn geboorte verstandelijk beperkt en heeft sinds vele jaren ook zeer regelmatig epileptische activiteiten. Bas is autistisch, heeft een zeer beperkt niveau van zelfstandigheid en is niet in staat om te communiceren via spraak. Bas oogt als een fysiek sterke, fitte man, maar heeft regelmatig fysieke ongemakken die hij niet kan duiden, maar die een verklaring kunnen zijn voor somber, neerslachtig of juist te uitbundig gedrag.

Opgroeien in ons gezin

Wij zijn heel gelukkig opgegroeid in Etten-Leur in een mooi huis in het buitengebied. Zolang ik het me kan herinneren was Bas al uit huis. Om het weekend kwam Bas naar Etten-Leur en waren we een compleet gezin van 5. Zoals ieder weekend stonden ook deze weekenden voor ons in het teken van sport, voetbal spelen en wedstrijden bekijken. Verder stond er niet zoveel op het programma, omdat het voor Bas het beste is om niet te veel drukte om zich heen te hebben.

Bas

Voor mijn ouders betekende dat, dat ze regelmatig uitnodigingen voor familie-verjaardagen of andere sociale bijeenkomsten afsloegen. Wel gingen we vaak een ronde fietsen met Bas op de tandem. Ik herinner me dat ik het tijdens mijn puberteit vervelend kon vinden dat we nagekeken en -gewezen werden. Ook kan ik me herinneren dat ik in die tijd speelde met de vraag 'waarom wij niet een normaal gezin waren?'. Ik vond het bijvoorbeeld jammer dat wij niet 'gewoon' met ons gezin op vakantie naar het buitenland gingen. Later kwam bij mij het begrip dat voor mijn ouders de zorg voor het meest kwetsbare gezinslid op de eerste plaats komt en dat zij altijd getracht hebben dit te balanceren met de wensen en behoeften van Bram en mij.

Herinneringen aan Bas

Naast de kwetsbare momenten waarin blijkt in welke mate Bas afhankelijk is van zorg van anderen staan me vooral de kleine ogenschijnlijk nietszeggende momenten van plezier in en rondom ons ouderlijk huis bij. Bas die languit en langdurig in bad ligt te ontspannen, Bas die met tientallen boeken om zich heen verzameld op de bank zit of Bas die met zijn kenmerkende geluid zit te genieten van paardensport op tv. Maar ook Bas die luidruchtig in lachen uitbarst als er iets onverwachts gebeurt (zoals een glas water dat omvalt tijdens de lunch) en Bas die zijn glas drank (water, melk of alcoholvrij bier) altijd in één teug leegdrinkt. Het meest dierbaar zijn de momenten waarop Bas rechtstreeks met iemand contact maakt: met zijn handen het 'vraag-gebaar' makend en vervolgens wijzend naar de koektrommel, naar de keuken lopend om onze moeder bij haar schouders of hoofd te pakken en een lief neusje te geven, een high-five aan Bram of mij als begroeting of bij

afscheid (altijd in combinatie met een neusje) of Bas die erbij komt zitten en met een vertederende blik naar zijn op de grond spelende kleine nichtjes kijkt.

Rol van Bas in ons gezin

Vanaf mijn jong volwassenheid ben ik me gaan realiseren welke belangrijke rol Bas in ons gezin speelt en hoeveel ik om hem geef. Ondanks dat het in vroegere jaren weleens voor onbegrip zorgde en dat Bas voor met name mijn ouders een onophoudelijke zorg, aandacht en inspanning vergt, ben ik gaan inzien dat Bas een echte verrijking in mijn ontwikkeling en mijn leven is. Het hebben van een kwetsbare broer heeft me al op jonge leeftijd geleerd dat niet iedereen dezelfde kansen in het leven krijgt en daarom ben ik van mening dat het mijn plicht is om de mogelijkheden die ik krijg ten volle te benutten. Ik probeer er zelf alles aan te doen om dit te realiseren: destijds in mijn studietijd, momenteel met mijn jonge gezin en in mijn werkzame carrière of door met volle teugen te genieten van het leven met dierbaren in mijn omgeving. Terwijl ik dit probeer te balanceren met beschikbaar zijn voor en aandacht geven aan de mensen die het nodig hebben. Juist ook voor iemand als Bas is fysieke nabijheid en betrokkenheid belangrijk, omdat hij niet beschikt over traditionele of moderne manieren van communiceren of communicatiemiddelen. Voor mij betekende dit bijvoorbeeld dat ik vanaf mijn studietijd stevast om de week op zondagmiddag naar ons ouderlijk huis ging om bij Bas en onze ouders te zijn. Bram en later onze gezinnen probeerden er vaak ook op hetzelfde tijdstip te zijn en zo ontwikkelde dit moment steeds meer tot een gezellig samenzijn met ouders, kinderen en kleinkinderen.

Fietsen met Bas

Inmiddels komt Bas sinds zo'n twee jaar niet meer naar Etten-Leur. Mijn ouders gaan nu iedere week op een vaste dag naar Bas om met hem te fietsen en Bram bezoekt Bas wel twee keer per maand ondanks zijn drukke gezinsleven. Ze gaan dan vaak samen op de mountainbike een rondje rijden over de heide nabij Bronlaak. Ikzelf kom momenteel maar een paar keer per jaar bij Bas, waarbij ik zorg dat ik dit in mijn reis naar Nederland inpas. Afhankelijk of mijn kinderen erbij zijn wandelen of fietsen we dan samen. Zonder onze kinderen er te veel mee te belasten, geven zowel Bram als ik hen van jongs af aan mee dat 'ome Bas' heel bijzonder is en dat het voor 'ome Bas' belangrijk is dat er andere mensen zijn om hem te helpen. Een bezoek aan de Kardeis maakt altijd veel indruk op de kinderen en een neusje van ome Bas behoort tot de traditionele hoogtepunten.

In de toekomst zal de verantwoordelijkheid voor de zorg voor Bas verschuiven naar ons als volgende generatie. Door onze betrokkenheid heb ik er vertrouwen in dat we ons inzetten om de kwaliteit van Bas zijn leven zo hoog mogelijk te houden en impact van onvermijdelijke crisissituaties te beperken. Mocht iemand naar aanleiding van dit artikel met mij contact willen zoeken, kan dit het best via: coencoremans@yahoo.com.

BEDANKT

In Corona tijd konden dit soort mooie bezoeken aan Bas helaas niet plaatsvinden.

Wij beseffen ons dat dat een grote impact heeft gehad op bewoners en verwanten. We bedanken iedereen voor het geduld en begrip in deze tijd.

// LEKKER OP LOCATIE
DE CORISBERG HEERLEN

Koesteren van kleine momenten en geluk

Het voorjaar is het begin van nieuw leven. Het seizoen van verwachting en beloftes. Ook op De Corisberg zien we de natuur uitbundig en rijk als in geen ander jaargetijde. Op en rond de hoeve van De Corisberg is het normaal een bedrijvigheid van jewelste. Maar het blijft rustig en stil. Geen enkele bedrijvigheid. Niet op de hoeve en niet op de landerijen. Zoveel mogelijk binnenblijven is het devies.

Door Eva Wetsteijn (coördinator Cultuur en Jaarfeesten) en Frank op den Kamp (locatiemanager)

Corona versus nieuw leven. De tegenstelling is nog nooit zo groot geweest. 'Alsof de wereld je voor de gek houdt'. Het 'nieuwe normaal' wordt het genoemd. Leg dit maar eens aan je bewoners uit. Alle werkgebieden zijn voor onbepaalde tijd gesloten. Ouders/ vertegenwoordigers en externe dagbesteder zijn van één op de ander dag niet meer welkom. Wat moeten we dit voorjaar zonder rituelen en ritme? Rituelen en feesten zijn de ijkpunten van het jaar. Iedereen verheugd zich er op en leven ernaartoe. Iedereen vraagt zich af wat de gevolgen zijn voor ons gemoed als deze momenten wegvallen. De vraag rijst: waarin kunnen we elkaar nog ontmoeten?

Op De Corisberg heeft dit geleid tot een bijzondere invulling van het Pinksterfeest.

Omdat dansen rondom de meiboom ons niet gegeven was dit jaar, hebben we ervoor gekozen om onder de kersenboom in kleine groepjes te luisteren naar een prachtig Pinksterverhaal over de komst van de vogels op deze wereld. Daar waar we fysiek gezien op dit moment niet in staat zijn om grote afstanden te reizen of om vrijuit op onderzoek te gaan, bieden verhalen ons altijd een mogelijkheid om dit in gedachten te doen. Je hoeft je blik maar te richten op de gezichten van de bewoners en je zag dat ze, net als de vogels, meegenomen werden door de warme zuidenwind en tot grote hoogten werden gedreven door een krachtige westenwind. In gedachten verzonken, dwaalden ze langs oevers en beklommen ze bergen. Luisterden ze naar het fluisteren van de wind en het kabbelen van het water.

Een hele intieme, kleine vorm van viering geeft ons de mogelijkheid om van dichtbij te zien wat er met een bewoners gebeurt. Hoe hij of zij geraakt wordt en wat de reactie is. Wat ook opviel is dat een kleine setting ook een vorm van rust met zich mee nam die voor de begeleiders als heel prettig werd ervaren. Een moment van op adem komen nadat we zo lang de adem hebben moeten inhouden.

Het koesteren van dit soort kleine momenten van geluk en betekenis is wat we meenemen uit de corona tijd. En dat ware vrijheid altijd en overal van binnen ervaren kan worden. Door ervoor te kiezen om het leven te vertrouwen. Ook als het niet altijd brengt wat je wilt. Of juist dan.

HEIN PETERS WERKT SINDS NOVEMBER 2019 OP ELIVAGAR ALS WERKBEGELEIDER. OVERDAG IS HIJ TE VINDEN OP HOEVE TWENTE OF DE LEUDALSCHUUR. MAAR TIJDENS CORONA-TIJD WERD HIJ INGEZET IN DE WOONHUIZEN. HOE BEVIEL DAT?

SAAMHORIGHEID

SAAMHORIGHEID IN CORONA-TIJD

“In het begin zag je medewerkers wel even denken. Mij ook. Want de overgang van een werkgebied naar een woonhuis is best groot. Maar het is heel erg meegevallen. Voor mij is het eigenlijk ook niks nieuws. Thuis heb ik namelijk ook de zorg voor een zoon met een verstandelijke beperking.”

Hein begon zijn werk carrière als bouwvakker. Door zijn zoon kwam hij erachter dat hij goed kon omgaan met mensen met een beperking. En zo besloot hij een opleiding daarvoor te gaan volgen. Hij deed SPW 4 en ging werken in de zorg. “Het voelde als thuis komen”, vertelt Hein. Vorig jaar zag hij een vacature voor de dagbesteding bij Elivagar en werd aangenomen.

“Wisselende diensten zijn lastig voor mij omdat mijn zoon dat niet goed snapt. Overdag werken kan ik gelukkig wel prima inpassen in de thuissituatie.”

Hein werkte tijdens Corona-tijd in verschillende woonhuizen. Was dat niet lastig? “Ik ben gewoon mezelf en maak makkelijk contact, dus dat ging prima. Het was wel lastig dat bewoners de vrijheid gingen missen. Dat papa en mama niet op bezoek mochten komen. Dat maakte dat ze soms onrustig werden.

Maar we hebben geprobeerd zoveel mogelijk dagelijkse routine in te bouwen. In plaats van naar het werk gaan, deden we klusjes in huis; kamer poetsen, vaatwasser uitruimen, stofzuigen.”

Op dit moment starten de werkgebieden weer op. Hein werkt in de ochtend vanaf 07.00 uur eerst nog mee in de woonhuizen. Hij helpt dan bij het uit bed halen en aankleden van bewoners. Daarna gaat hij naar Hoeve Twente of de Leudalschuur. Wat is hem opgevallen tijdens het werk in Corona-tijd? “De bewoners kunnen soms niet met elkaar, maar zeker ook niet zonder elkaar. We hebben deze periode goed doorstaan. We zaten allemaal in hetzelfde schuitje, Dat gaf ook een gevoel van saamhorigheid.

Ik denk dat we het met z’n allen heel netjes opgelost hebben”, besluit Hein.

Locatie Eindhoven in Corona-tijd

**OOK OP LOCATIE EINDHOVEN HEBBEN ZE VAN DE BEPERKINGEN ROND-
OM CORONA HET BESTE PROBEREN TE MAKEN.**

**ER WERD MUZIEK GEMAAKT, SPELLETJES GEDAAN, BUITEN GESJOELD,
GEPUZZELD, ZAADJES GEZAAID, HOUT GEKLOOFD, GEFIETST.**

**OMDAT DE WERKGEBIEDEN TIJDELIJK GESLOTEN WAREN, HEBBEN DE
WERKLEIDERS MEEGEHOLPEN IN DE WOONHUIZEN. EN IEDEREEN WERD
ERG HANDIG MET VIDEOBELLEN. MAAR UITERAARD WERDEN FAMILIE,
VRIENDEN EN BEWONERS UIT DE ANDERE WOONHUIZEN ERG GEMIST.**

De woonhuizen staan verdeeld over het terrein van de Genneperparken. Een huis wordt gezien als een gezin. Binnen 'het gezin' konden dus wel activiteiten ondernomen worden. Hoe ging dat bijvoorbeeld in het Voermanshuis? In het huis wonen 5 jonge jongens.

Werkleider Jeroen: "De werkdag wordt geopend in het Beekdalhuisje. Vaak een sportieve ochtendstart in de boomgaard met een fiks potje voetbal of trampoline, en door de dag heen werk op de hoge akker, zagen achter het Beekdalhuisje, een rondje parkprikken, het huis poetsen of een potje sjoelen."

Bewoner Maarten: "Het is wel goed dat de mensen geen corona virus krijgen, en dat de overheid het gaat indammen. Je ziet je ouders niet, je geliefde niet, en je zus en je familie, je hele gewone doen is anders. Voordeel is dat je dingen meer samen gaat ondernemen, bijvoorbeeld een bordspel.

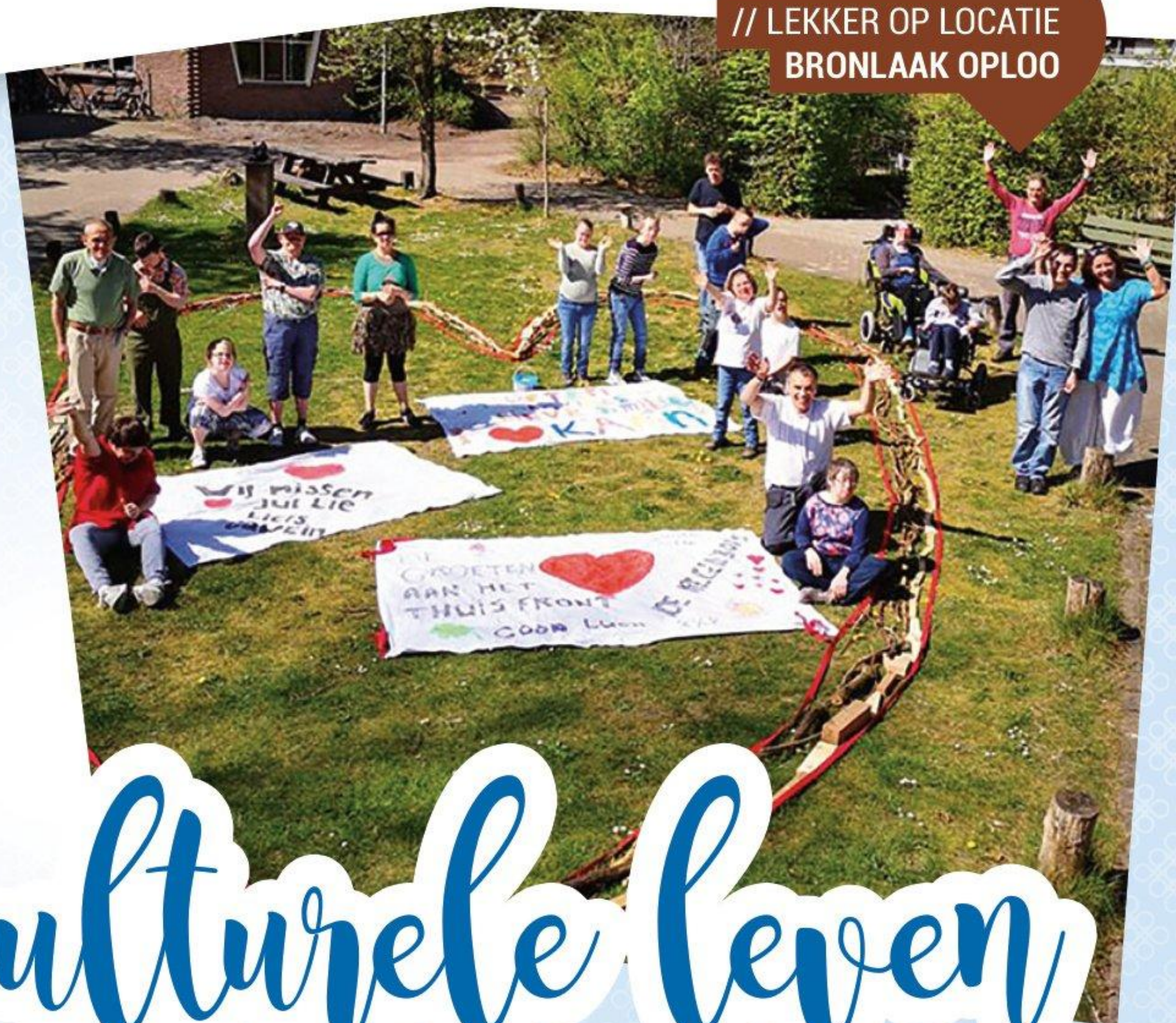
Je kunt gelukkig nog wel naar buiten. Voordeel is ook dat we niet helemaal een lockdown hebben. Je moet met de pin betalen en je kunt niet naar de kapper. Je kunt niet naar de film, dat is jammer want ik ben een echte Pathé liefhebber. Je kunt je vrienden niet zien, en het voetballen ligt stil.

Dat is jammer want we stonden er goed voor met RPC. We kunnen niet werken op de boerderij, dus die mensen missen we ook. Je kunt je vaste dingen niet doen."

Een huisgenoot vult aan: "Alle film is gesloten, alle pretparken, museums en bioscoop. Er is minder troep in de lucht, er zijn meer vogels in de tuin en er is minder lawaai. Het is een voordeel voor de webwinkels. Mijn favoriete feestdag is vervallen, koningsdag. 't Gaat slechter met de Nederlandse bedrijven. Ik mis mijn ouders en mijn werkleiders."

De Stille week en Pasen zagen er in 2020 anders uit dan de bewoners gewend zijn. Normaal gesproken wordt er tijdens de dagopening op de boerderij met een mooie spreuk bij stilgestaan, nu werden de woonhuizen uitgenodigd om er zelf vorm aan te geven. In ieder geval werden er paaseieren gezocht!

Contact met bewoners van een ander huis wordt zoveel mogelijk vermeden en er wordt veel gezwaaid op afstand, brieven geschreven en gebeld. Zo maakten de bewoners van Huize Pennings voor alle andere woonhuizen een mooie tekening en brief. Zo is de gemeenschap toch voelbaar. Hoe lastig ook, gelukkig bleken de maatregelen te helpen. Tot het moment dat dit magazine uit komt, zijn er geen bewoners ziek geworden.

Het culturele leven op Bronlaak tijdens Corona-tijd

Het culturele, religieuze- en het werkleven is de rode draad in het leven van de cliënten die op onze locaties wonen of voor dagbesteding komen. Het jaarritme dat hierdoor ontstaat brengt veiligheid en voorspelbaarheid met zich mee. Maar vanaf medio maart 2020 stond ieders leven in het teken van het Corona-virus en mochten de cliënten voor dagopvang niet meer naar Bronlaak komen en ons zo vertrouwde werkleven maakte plaats voor het leven in onze tuinen en woonhuizen.

In veel huizen zijn geweldige activiteiten ontstaan. Vele ideeën voor in huis en tuin werden bedacht en uitgevoerd. De ideeën werden gebundeld in een 2-wekelijks Bronlaak's Huis en Tuin Nieuwsbrief. Diverse bijbehorende spelmaterialen en knutselpakketten werden in een boodschappenkrat aan huis bezorgd.

De voorbereidingen voor de stille week waren al in volle gang, maar konden helaas niet doorgaan. De voorstellingen in de Pinksterzaal kwamen te vervallen. Maar er kwamen andere activiteiten voor in de plaats. Op Goede Vrijdag vond er een wandeling plaats. Per woonhuis konden bewoners een wandeling van zo'n 30-45 minuten op

het mooie Bronlaakterrein lopen. Voor ieder woonhuis was er een starttijd vanaf het bushokje. Tijdens de wandeling klonk er op verschillende plekken muziek en stonden her en der schilderijen. Dat leverde momenten van verwondering en verstillings op tijdens de wandeling! Verder klonken er tijdens Pasen de zogenaamde 'tuinhekkklanken'. De bewoners zaten in de eigen tuin of voor het open raam en de muziek klinkt aan de andere kant van het tuinhek!

Tijdens de afgelopen maanden werd er ook 2-wekelijks een uitgave gemaakt van het Bronlaakblad, met informatie en nieuws dat de bewoners met elkaar wilden delen.

Samen kom je namelijk tot heel veel mooie ideeën, waaruit ook anderen weer inspiratie kunnen opdoen. Inmiddels zijn in juni de werkgebieden weer gestart en hopen we langzaam weer ons werkleven op te kunnen starten. Er mag weer bezoek komen en vanaf 1 juli mogen de bewoners weer gaan logeren. Het eerstvolgende feest is het Sint Jansfeest, we zullen niet gezamenlijk rondom het vuur op de hei zijn, maar we kunnen het feest wel vieren in de werkgebieden en in onze huizen en tuintjes. Ook de jaartafel kan worden aangepast in de kleuren groen, geel of hemelsblauw.

Bronlaak

Gewoon, door

HOE HET LEVEN GEWOON DOORGING OP VERDANDI

Verdandi bestaat uit 2 locaties, De Groote Modderkolk in Loenen en Helios in Zutphen. Op beide locaties werd tijdens Corona-tijd geprobeerd om de bewoners zoveel mogelijk voldoening uit de dag te laten halen.

Magriet Steenbreker, werkbegeleider, werkte tijdens Corona-tijd op Helios, vertelt: "Het werken in corona tijd was eigenlijk best relaxed en rustig maar ook duidelijk. Normaal rijd ik altijd de bus om de cliënten van en naar huis en werk te brengen en help ik op vaste dagen op het atelier en de Groote Modderkolk. Nu begon ik om 09.00 uur en droeg ik op 16.00 uur het stokje weer over aan de collega's die het wonen begeleiden. We probeerden zoveel mogelijk vaste pauzes en gewoontes aan te houden. Zoals het beginnen met de dagopening en het eindigen van de dag met een sapje drinken. Overdag konden we sommige cliënten bijna gelijksoortig werk aanbieden dan wat ze normaal doen.

Maar anderen hebben echt hele andere werkzaamheden verricht. Het was wel even zoeken hoe we dat het beste konden invullen. En hoe we de dag zo 'normaal' mogelijk konden door komen. Ritme en regelmaat is namelijk belangrijk voor onze

cliënten. Omdat alles in dezelfde ruimte plaatsvond, vonden we het belangrijk om duidelijk te maken wanneer de werkdag begon en wanneer die weer eindigde. We maakten daarom pictogrammen. Als we gingen werken hingen we de pictogram van werken op en als die weer eindigde, kwam de pictogram van wonen weer tevoorschijn. Eén bewoner hield dat goed in de gaten", lacht Margriet. "We vonden het belangrijk om de bewoners voldoening uit de dag te laten halen. Wat bijzonder was, was dat we tijdens Hemelvaartsdag iedereen weer konden zien.

Onze jaarfeesten brengen we altijd samen door, de cliënten van De Groote Modderkolk en de cliënten van Helios. Maar dat kon in deze periode niet. We zagen elkaar wel elke week via beeldbellen, maar dat was toch anders. Het samen pannenkoeken eten tijdens Hemelvaartsdag, uiteraard met inachtneming van de regels, was heel mooi! Elkaar weer kunnen ontmoeten!"

Lisa Koers, werkbegeleider op de Groote Modderkolk: "Het was fijn om in zo'n

rare onzekere tijd toch ook heel dicht bij de cliënten te zijn. Om als collega's naar elkaar toe te groeien. Omdat het werk voor een deel van onze cliënten hetzelfde is gebleven, was het voor velen ook veilig. Omdat ze het terrein en de werkzaamheden kennen. De begeleiding was in het algemeen vast. We misten wel de extra handjes voor in de tuin. Want het onkruid groeide in Corona-tijd toch door.

We hebben zoveel mogelijke geprobeerd om structuur te bieden en vaste werkzaamheden aan te bieden aan de bewoners. Ondanks de rare tijd hebben we er het beste van gemaakt met z'n allen. We hebben de moed erin gehouden.

Af en toe hebben we heerlijk gewandeld in het bos om even te ontspannen. Wat ik bijzonder vond was het video-bellen met de externe dagbesteders. We gingen er bijna aan wennen om onszelf in het scherm te zien", lacht Lisa. "Het wekelijkse video moment met Helios vonden we ook prettig, zo konden we toch contact met elkaar houden."

Gemeenschappelijkheid IN CORONA-TIJD

Op onze locaties speelt beleving van cultuur een belangrijke rol. De nadruk ligt daarbij op het 'samen zijn'. En dat was nu net niet mogelijk in Coronatijd. Joka Dulmers, cultuurcoördinator op de locatie Overkempe, vond er oplossingen voor.

“De eerste dagen toen alles dicht ging en we zoveel mogelijk afstand van elkaar moesten bewaren, dacht ik wel even “En wat nu?”. Ik voelde me eerst een beetje leeg, maar al snel begon het te borrelen”, vertelt Joka. “De viering van de jaarfeesten moest dan maar op een andere manier doorgang vinden. De uitdaging daarbij was hoe je naast inhoud en vorm ook nog het gevoel van gezamenlijkheid kunt krijgen.”

“Het eerste feest was Pasen. In de dagen ervoor vroegen we aan elk huis en haar bewoners om van natuurlijke materialen, zoals hout, steentjes, veren, dennenappels, een hart te maken. Die harten kregen een plek op het grasveld voor het dorps huis. Tijdens Pasen lagen al die harten dus met elkaar verbonden op het plein. Dat was heel mooi! Daarnaast hielden we tijdens Pasen een klankconcert. Er klonken klankstaven en er werd door iedereen het zelfde lied gezongen. Zo werden de kleine koortjes voor ieder huis samen een groot koor dat over het hele terrein te horen was.”

“Met Pinksteren organiseerden we een kunstroute. Elke huis had zelf een kunstwerk gemaakt. Alle kunstwerken werden in eigen tuin neergelegd, gehangen of gezet, zichtbaar voor voorbijgangers. Bewoners konden zodoende op 1e en 2e Pinksterdag de kunstroute lopen om alle kunstwerken van elkaar te bewonderen. Verder hielden we tijdens Pinksteren een zondag-viering op de pleintjes en kregen alle huizen ballonnen die aan een lang touw aan het huis werden gehangen, zodat de andere huizen de ballonnen ook konden zien. Zo ontstond er toch weer een verbinding door de ballonnen.”

“Elk weekend nodigden we artiesten uit; muzikanten, zangers en een clown. Omdat we verschillende pleintjes hebben, waar onze huizen op uit komen, konden we dan per huis vanuit de tuin genieten van muziek.

Of er ging een accordeonist in de tuinen van de huizen langs. Vooral het eerste muzikale optreden bracht ontlading. Iedereen stond te dansen, te zingen en te swingen. Dat hadden de bewoners echt even nodig. In deze tijd is maar weer gebleken hoe fijn het is om in een prachtige gemeenschap als Overkempe te wonen. We konden voldoende afstand houden en toch samen van alles beleven.”

“Als voorbereiding op de jaarfeesten maakten we voor iedereen ook een mapje met informatie over het jaarfeest, met recepten, knutsel- of speltips. Zo konden we toch iedereen betrekken bij de aanloop naar het jaarfeest. Want de voorbereidingen zijn ook een belangrijk deel van de beleving van het feest.”

“Om ervoor te zorgen dat iedereen op de hoogte was van wat er allemaal in de huizen werd gedaan en op het terrein werd georganiseerd, brachten we een weekbrief uit. Uiteraard stuurden we die ook naar ouders en overige vertegenwoordigers, die hun verwant nu niet konden bezoeken. Zo bleven ook zij een beetje op de hoogte. Dat werd ook erg gewaardeerd.”

“Al met al bracht deze tijd ook creativiteit en enthousiasme. Het was ook ontzettend leuk om even los te komen van je vaste patronen. We zijn er toch in geslaagd een rijk cultuurleven aan onze bewoners te bieden en de gemeenschappelijkheid te vinden!”, besluit Joka!

Geluksmomentjes

**MAG JE VIEREN,
JUIST IN
CORONA-TIJD...**

// OLST

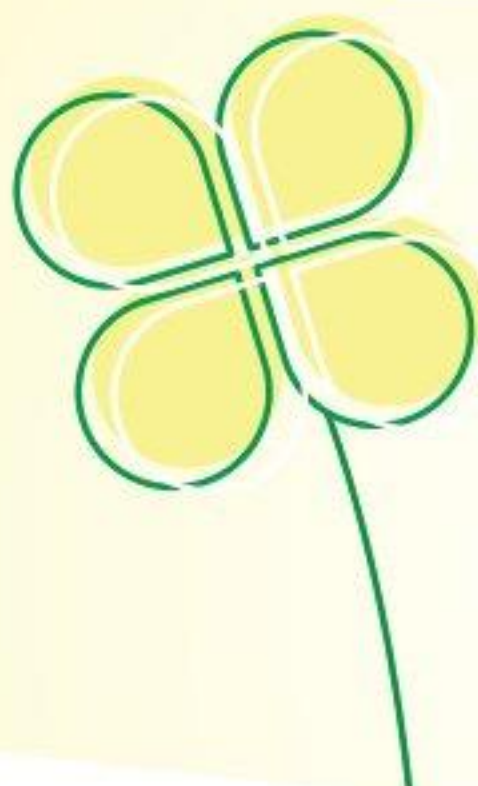
// EINDHOVEN

// OPLOO

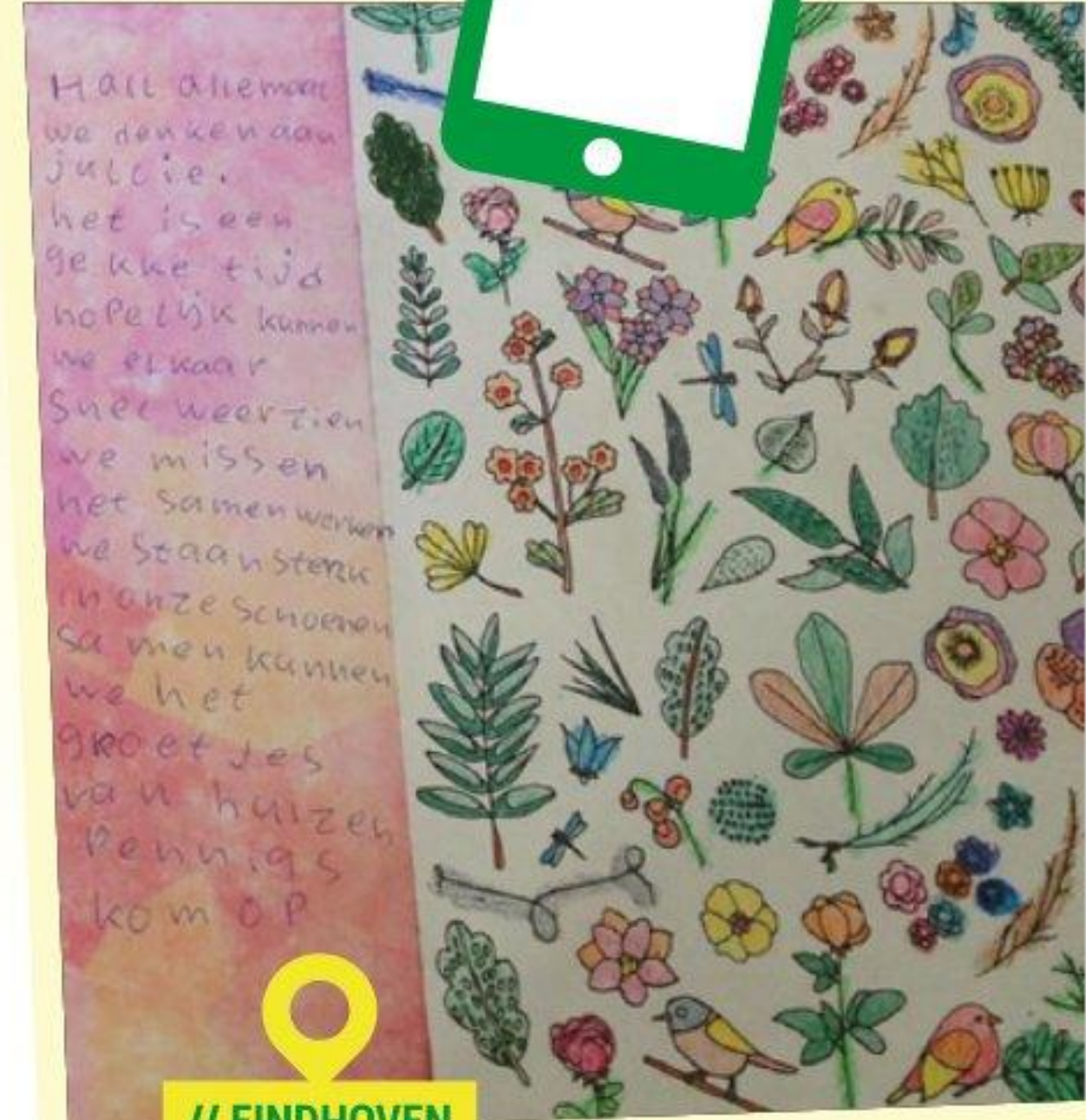
// ROGGE

// OLST

FOTOREPORTAGE

// EINDHOVEN

// LOENEN

// OPLOO

// LOENEN

// OPLOO

// HEERLEN

// OLST

Vierkant

ACHTER ONZE FILOSOFIE

eigen fotografie :)

// OLST

// ZUTPHEN

// EINDHOVEN

// LOENEN

// OPLOO

DeSeizoenen